

[Hans Kjør.]

ket. Det er rigtigt, som hr. Lysholt Hansen sagde, at der er højkonjunktur i vore samhandelslande, og vi begynder nu om få dage en fase af vor medlemskab i EF, der både åbner de store muligheder, men også indeholder de store udfordringer, nemlig den fase, hvor toldaftrapningen tager fat. Hvis vi skal udnytte disse muligheder, må der frigøres ressourcer, såvel kapital som arbejdskraft, fra den offentlige sektor til erhvervene, ligesom den private opsparing må styrkes.

Regeringens økonomiske politik strider efter vor opfattelse imod denne nødvendige udvikling. Man hjælper ikke på problemerne ved at starte en jagt på parcelhusejerne, og det vender vi os imod. Det er en jagt, som vil forhindre folk i at vælge den boligform, som de foretrækker som miljø omkring et familieliv; man vil jage dem over i tomme lejligheder i cementørkener, som ingen ønsker at flytte ind i. Det er en jagt på mennesker, som vil ofre noget for at få det rigtige boligmiljø, og som vil præstere en langsigtet opsparing i egen bolig. Dem vil regeringen og SF nu straffe med en kapitalvindingsskat. Skal det virkelig blive den regerings eftermæle, at det var den, der indledte bestræbelserne for at gennemføre en række nye stavnsbånd i det danske samfund? For det bliver jo en af virkningerne.

Og så er der erhvervsskatterne. Der er mange erhverv her i landet, der længe har døjet under en for lav indtjening, en indtjening, der var for lav til, at den kunne friste til tilførsel af risikovillig kapital, og som ikke har levnet plads til den selvfinansiering, der er nødvendig for nye investeringer, i tilstrækkeligt omfang til at møde de udfordringer, til at møde de muligheder, jeg nævnte før. Vi må vende os imod en forringelse af erhvervenes likviditet på et sådant tidspunkt som følge af regeringens beslutning om forringede afskrivningsregler og nye forholdelser af erhvervsbeskatningen. Det hører jo med til et moderne erhvervslivs vilkår for at kunne trives og udvikles til gavn for helheden, at man sikrer det mod uoverlagte indgreb, sikrer ro til at disponere med fast grund under fødderne.

Og så har vi nu et 2 års jubilæum: det er 2 år siden, at perspektivplanredegørelsen blev offentliggjort. Dengang stod det klart

for os, at udviklingen måtte vendes, men før initiativer kunne tages dertil, fik vi regeringsskiftet. Siden er udviklingen jo løbet langt fra det, som vi ønskede; det gælder ikke mindst antallet af de offentligt ansatte. Jeg bemærkede mig, at hr. Lysholt Hansen understregede, at der var gjort nogle vældige indgreb, men det kunne da være interessant, hvis jeg kunne få økonomi- og budgetministeren — jeg er ikke så god til at huske alle de tal — til her fra talerstolen at forstælle os, hvordan det er gået med antallet af offentligt ansatte i hele sektoren bare de sidste 2 år. Jeg er sikker på, at det går nogenlunde dobbelt så stærkt som den udvikling, vi ønskede at få. Og vi anser det for bydende nødvendigt, at vi nu bringer denne udvikling til ophør. Hvis erhvervene skal have en rimelig chance for at få arbejdskraft, må den bringes til ophør.

De forslag, vi har stillet, medfører strenge virkninger, og vi erkender åbent, at der også vil være en påvirkning på arbejdskraften, også derhen, hvor direkte afskedigelser i et ikke helt ringe omfang kan blive nødvendige. Det finder vi selvsagt ikke behageligt — der er jo ingen af os, der er sadister, som økonomi- og budgetministeren vist ynder at sige det, vi gør det jo ikke for sadismens skyld, men vi gør det, fordi vi foretrækker at gribe tilstrækkelig skarpt ind nu for at undgå større ubehageligheder senere.

Selv om vi ikke i denne omgang kan glæde os over at have nået vores mål, er der dog ting i udviklingen, som nok kan give en begrænset glæde i et begrænset omfang, bl. a. at nogle af de tanker, som jeg ved første behandling lagde frem på mit partis vegne, vinder terræn. Eksempelvis anførte jeg nødvendigheden af, at der skete en samordning af skattesystemet og de sociale ydelser for at afskaffe den dobbeltprogression, der opsluger selv betydelige indkomstforbedringer. Senere har et enigt folketing besluttet at nedsætte et udvalg til at klarlægge dette problem, og det er jo positivt.

Lad mig også pege på, at jeg var inde på nødvendigheden af en langsommere igangsætning, eventuelt en direkte udsættelse, af administrationskrævende og udgiftkrævende love, hvilket måtte beslattes hurtigt. Nu får vi en række sådanne udsættelser, og det kan man glæde sig over, men man kan jo også undre sig over, at sådanne forslag